

Arrest

nr. 94 927 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE loco advocaat A. BOTTELIER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op 24/10/2002 huwde u met S. A. (...) (O.V 6.409.281). Samen hebben jullie één zoon. U werkte sinds 1380 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2001-2002 volgens de Europese tijdrekening) in contractueel verband voor de Shahed universiteit in Teheran. U begon er als vertegenwoordiger van de universiteit in het raadgevende bureau van de universiteit. Na één jaar riep men u terug uit deze raad. U werd planinspecteur van de universiteit en in 1383 (2004-2005) werd u verantwoordelijke voor het onderhoud en de uitrusting van de universiteitsgebouwen. Na de presidentsverkiezingen van 1384 (2005) werden de directeurs van de universiteit vervangen door aanhangers van de nieuw verkozen president Ahmadinejad. De vervangen directeurs werden door de nieuwe machthebbers in een slecht daglicht gesteld. In 1385

(2006) stond u op het punt directeur te worden van uw afdeling en kreeg u naast een studiebeurs ook het verbeterde statuut van contractueel met proefperiode aangeboden. In de tweede helft van datzelfde jaar weigerde u facturen goed te keuren voor niet thuis te brengen kosten, dit omwille van het feit dat uw nieuwe directeurs de vroegere directeurs zwart hadden gemaakt omdat zij dit wel gedaan hadden. Daardoor kreeg u mondelinge discussies met uw meerderen. Af en toe werd u gedwongen om te tekenen. In de lente van 1386 (2007) weigerde u een lijst voor de uitbetaling van arbeiders goed te keuren omdat er fictieve namen op voorkwamen. Daardoor werd u aangevallen door de Iraanse werknemers waarbij u verwondingen aan de arm opliep en uw bril gebroken werd. Uiteindelijk werd een deel van hun loon toch uitbetaald op voorstel van de Herasat (geheime dienst binnen overheidsinstellingen).

Enige tijd later vroeg de vertegenwoordiger van de geestelijke leider aan de universiteit u zijn nieuw in te richten kantoor uit te breiden. U weigerde dit omdat dit ten koste ging van de ruimte in de andere kantoren. Daardoor ontstond een verbaal conflict tussen u en de vertegenwoordiger. U werd voor het disciplinaire comité gedaagd, maar ging niet in op de eerste uitnodiging. Op aandringen van collega's ging u wel in op de tweede uitnodiging. U werd ondervraagd in een verborgen ruimte. Tijdens het verhoor werden uw twee voortanden gebroken en u werd beledigd en bedreigd. In de herfst van 1386 (2007) werd u aangevallen door twee honden, waarvan u later vernam dat het honden waren van de Basidjmillitie (Mobilisatie van de Verdrukten) en de Herasat. U werd daarbij gebeten in de rechterkuit. In 1387 (2008) waren er studentenonlusten op de Shahed universiteit. De studenten hadden een pamflet uitgegeven waarin het hele Iraanse systeem en de religieuze leiders in vraag werden gesteld. In de herfst van 1387 (2008) werd u gevraagd om te spioneren bij de studenten om zo te weten te komen wie het pamflet geschreven had, doch u weigerde dit omdat u geen verklikker bent. In datzelfde jaar vroeg uw overste u om een planning te maken voor de verdeling van lokalen voor studentenbijeenkomsten. U kreeg daarop een brief met de melding dat de Herasat de verdeling niet goedkeurde. Uw overste droeg u op opnieuw met de studenten samen te komen om het probleem uit te praten. Tijdens dit gesprek werd aangeklopt door de Herasat. Er werd u gevraagd waarom u vergaderde met de studenten en men vroeg u waar uw toestemmingsbrief was. U zei hen dat u geen toestemmingsbrief had. U werd onmiddellijk verzocht naar uw bureau te gaan en uw zaken te verzamelen. Er werd een Herasat bewaker aan de deur geplaatst. U vroeg de bewaker, die een vriend van u was, of u het lokaal mocht verlaten om de airco af te zetten, hetgeen toegestaan werd. Daarbij telefoneerde u uw vriend I. (...) (eveneens een Herasat agent) en vroeg u hem u te komen ophalen met de motor, hetgeen hij ook deed. U ontsnapte uit de universiteit en vluchtte naar Urumiye waar u iets langer dan een maand heeft verbleven. In die periode vernam u dat de autoriteiten twee keer bij uw echtgenote waren langsgekomen op zoek naar u. Uw echtgenote vervoegde u in Urumiye en daarop verlieten jullie beiden Iran. Via Turkije kwam u naar België, waar u op 22 maart 2009 asiel heeft aangevraagd. U verklaart dat u vreest gedood te worden. Tevens weet u te melden dat uw broer M. (...) en uw schoonvader opgeroepen worden door Ettelaat (Ministerie van Informatie) om hen te ondervragen over u.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw nationale kaart (Karte-e Melli), uw geboortboekje (shenasnameh), uw militaire kaart, uw huwelijksboekje, een aantal arbeidscontracten met de Shahed universiteit, twee verzekeringsbewijzen, een aanstellingsbrief bij de dienst onderhoud van gebouwen dd. 03/09/1381 (24/11/2002), een oproepingsbrief van het disciplinaire comité dd. 13/06/1386 (04/09/2007), een aanbevelingsbrief van de Shahed universiteit gericht aan het bedrijf Arman Forozan, twee brieven van de studentenleider M. (...) gericht aan uw overste dhr. T. (...) in verband met de problemen die er heersen met betrekking tot het opstellen van het bouwkundig ontwerp, een brief van u gericht aan uw overste dhr. T. (...) in verband met het opmaken van het ontwerp en de bijhorende kosten, tien brieven met betrekking tot het uitvoeren van uw functie, een loonfiche, een aantal e-mails en een uittreksel van uw Facebookpagina.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg - u zou illegaal vanuit Iran naar België zijn gereisd - niet aannemelijk hebt kunnen maken. U kon echter nagenoeg niets vertellen over deze reisweg. Zo zou u vanuit Urumiye met de stationwagen de Turkse grens zijn overgegaan. U kon echter niet zeggen waar ergens u de grens bent overgegaan, noch of u met de vrachtwagen in de bergen hebt gereden. U vermoedde weliswaar dat de vrachtwagen een eenvoudige route heeft afgelegd, dus niet door de bergen. Gevraagd of u gevoeld heeft dat u door de bergen heeft gereden repliceerde u echter dat u zich dit niet kon herinneren. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, zelfs al zit u in een gesloten vrachtwagen, het compleet onaannemelijk is dat u niet zou voelen en u zich later zou herinneren als u de bergen ingaat. Ook de naam van het dorp waar de chauffeur van de vrachtwagen

jullie afgezet heeft en waar jullie zijn blijven overnachten was u volledig onbekend. Voorts kon u ook niet vertellen in welk land jullie in een tweede vrachtwagen zijn gestapt noch wist u welke landen jullie zijn doorgereisd op weg naar België (CGVS I p. 4-5; CGVS III p. 9-10).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten zou zijn gezocht of dat er een gerechtelijke vervolging tegen u zou zijn opgestart omwille van uw contacten met de leden van de studentenbewegingen.

Vooreerst legde u geen enkel (begin van) bewijs neer van de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten. U legde weliswaar een oproepingsbrief neer van de directeur van de Herasat die handelt over een verbaal conflict tussen u en de directeur van de instelling van de religieuze leider. Echter, deze oproepingsbrief dateert van 13/06/1386 (04/09/2007). Daarna heeft u nog meer dan een jaar voor de Shahed universiteit gewerkt, alvorens het land te verlaten. Deze brief toont bijgevolg aan dat u ooit bent opgeroepen door Herasat maar zegt niets over uw huidige problemen. Daarenboven weet u niet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart (CGVS III p. 16, 18) noch heeft u of uw familie een advocaat geraadpleegd om meer te weten te komen over de stand van zaken (CGVS III p.). Voorts kon u weinig informatie verschaffen betreffende het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran en zijn uw verklaringen hieromtrent ook niet eensluidend. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal, in januari 2010, dat uw broers en uw schoonvader constant opgeroepen en ondervraagd werden. U kon toen niet zeggen naar waar uw broers werden meegenomen noch hoeveel keer zij werden meegenomen. U wist enkel dat uw broer M. (...) een laatste keer was meegenomen een tweetal weken voor het desbetreffende gehoor. Hij zou toen mondeling geconvoceerd zijn geweest door Ettelaat (CGVS II p. 9). Tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw broer M. (...) twee keer na elkaar geconvoceerd was geweest. U verklaarde dat hij één keer was opgeroepen in januari 2010 maar u wist niet of de andere oproeping plaatsvond voor of na januari 2010. Ook kon u deze keer niet zeggen hoe uw broer precies geconvoceerd werd. Zelfs toen er gevraagd werd of hij mondeling of schriftelijk geconvoceerd werd, repliceerde u dat u dit niet gevraagd had. Ook het adres waar uw broer zich diende aan te bieden was u onbekend. Voorts kon u ook over de oproeping van uw schoonvader bitter weinig vertellen. Zo wist u, zelfs niet bij benadering, wanneer hij precies opgeroepen werd en evenmin wist u waar hij diende te verschijnen (CGVS III p. 6-7). Tijdens uw vierde gehoor voor het Commissariaat-generaal in februari 2012 verklaarde u dat uw broer een eerste keer werd opgeroepen een maand à twee maanden na uw vlucht uit Iran – uw asielaanvraag dateert van maart 2009 – een tweede keer in januari of voor januari 2011 en de laatste keer op het einde van de zomer of begin van de herfst 2011. U wist wederom niet hoe uw broer werd opgeroepen noch kon u zeggen of de ordediensten toen aan de deur zijn gekomen. U verklaarde dat hij één keer anderhalf à twee uur werd vastgehouden maar op de vraag hoelang hij de overige keren werd vastgehouden kon u wederom geen antwoord geven (CGVS III p. 5-6).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Daarnaast dient gewezen te worden op een aantal eigenaardigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen.

Zo is het weinig aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten u zouden vervolgen, enkel en alleen omwille van het beleggen van een vergadering met de leider van de studentenbeweging hetgeen volgens uw verklaringen een onderdeel uitmaakte van uw bevoegdheidspakket. Het is daarbij opmerkelijk dat u de planning inzake de toewijzing van de kamers voor studentenbijeenkomsten diende te herzien terwijl u niet wist wat precies het probleem was. U kon pas na lang aandringen (CGVS II p.8; CGVS III p. 11,12) zeggen dat iedere kamer een raam diende te hebben (CGVS III p. 8-9). Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat iemand die zich op professionele basis aan een universiteit bezig houdt met de verdeling en het toewijzen van studentenlokalen pas een nieuwe vergadering belegt na een grondige analyse van de probleemstelling en zich desgevallend vergewist van de feiten waaraan dient verholpen te worden en daartoe de nodige informatie inwint.

Voorts is het –gezien de Iraanse context - compleet onaannemelijk dat de studenten die volgens uw verklaringen ernstige opposanten van het regime waren en zelfs een pamflet hadden uitgegeven waarin de religieuze leider, de hoeders van de wet en het parlement in vraag werden gesteld (CGVS II p. 8; CGVS III p. 11), zonder meer mogen samenzitten om te bepalen hoe de studentenkamers ingedeeld mogen worden. Dat men deze studenten, na het uitgeven van dergelijk pamflet zomaar vrijelijk laat begaan maar anderzijds u, die geenszins politiek bent, noch enige degelijke kennis heeft

over die groeperingen, en bovendien uit een martelarenfamilie komt gaat arresteren, louter omwille van het uitoefenen van zijn functie, houdt geen steek.

Tot slot is ook uw ontsnapping uit uw werkplaats, na de vergadering met enkele leden van de studentenbeweging op zijn minst merkwaardig te noemen. Zo is het uiterst opmerkelijk dat u enerzijds onder bewaking gesteld werd door de Herasat maar anderzijds bij uw vlucht bijgestaan werd door leden van de Herasat. De persoon die u diende te bewaken stond u immers toe zonder begeleiding uw bureau en bijgevolg ook het gebouw te verlaten. Uw bewering dat u hem al lang kende en jullie goede vrienden waren is niet afdoende, gelet op de ernstige professionele tekortkoming en de daaraan verbonden sancties voor laatstgenoemde. Bij uw vlucht uit het gebouw werd u eveneens bijgestaan door I. (...), die ook een Herasat agent is (CGVS II p.6).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationale kaart, uw geboortebokje, uw militaire kaart, uw huwelijksboekje, uw arbeidscontracten met de Shahed universiteit, uw verzekeringsbewijzen, de aanstellingsbrief bij de dienst onderhoud van gebouwen, de brieven met betrekking tot het uitvoeren van uw functie en uw loonfiche tonen enkel uw identiteit en afkomst, uw burgerlijke staat en uw tewerkstelling bij de shahed universiteit aan, maar die worden niet in twijfel getrokken. Uit uw brief gericht aan dhr. T. (...) blijkt dat u, na overleg met dhr. M. (...) een bouwontwerp heeft opgesteld en de kosten hiervan heeft geraamd. Uit de twee brieven van dhr. A. M. (...) aan dhr. T. (...) blijkt dat dhr. M. (...) een aanvraag doet voor een bouwontwerp en later aanhaalt dat er smaakverschillen zijn tussen de verschillende studentenorganisaties die geleid hebben tot tussenkomst van de Herasat. Nergens uit deze brieven blijkt dat –zoals u verklaarde – de Herasat niet akkoord was met het ontwerp, noch blijkt hieruit dat u opnieuw vergaderd heeft met de studentenleider en hierdoor in de problemen bent gekomen. De aanbevelingsbrief van de shahed universiteit gericht aan het bedrijf Arman Forozan toont aan dat de Shahed universiteit bevestigd dat u voor hen gewerkt heeft, wat hier evenmin in twijfel wordt getrokken.

De door u neergelegde e-mails tonen aan dat uw vrienden u propaganda tegen het regime doorsturen. Nergens blijkt dat uw e-mail account gecontroleerd wordt door de Iraanse autoriteiten. Wat betreft het uittreksel van uw Facebookpagina dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op facebook opereert onder de naam J. (...) in plaats van G. (...). Voorts verklaarde u zelf dat u enkel spottende zaken en geen politieke zaken op facebook plaats aangezien u schrik heeft voor uw familie (CGVS III p. 2).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Voor wat betreft de motivering omtrent de reisweg van verzoekende partij wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, waaronder de vastgestelde ontstentenis van bewijs, het gebrek aan informatie en de eraan gekoppelde desinteresse, het niet eensluidend zijn van de afgelegde verklaringen aangaande het verder verloop van de problemen na het vertrek uit het land van herkomst, het niet precies op de hoogte zijn van de concrete probleemstelling bij de samengeroepen studentenvergadering, het onaannemelijk contrast tussen studenten die ernstige opposanten van het regime waren en die toch hun zeg kunnen doen over de indeling van de studentenkamers en het onmiddellijk zwaar gevisieerd worden van de persoon die uit zijn functie desbetreffend een vergadering belegt hoewel deze politiek totaal niet actief was en de uiterst merkwaardige wijze van ontsnapping, dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet daadwerkelijk aantoonde dat zij door de Iraanse autoriteiten zou zijn gezocht of dat er een gerechtelijke vervolging tegen haar zou zijn opgestart omwille van haar contacten met de leden van de studentenbewegingen verwijst verzoekende partij naar de door haar bijgebrachte oproepingsbrief van de Herasat van 13/06/1386 (4 september 2007 in de Gregoriaanse kalender) en betoogt zij dat het onmogelijk is om zich vanuit België tot een Iraanse advocaat te wenden eraan toevoegend dat bovendien een Iraans advocaat zal weigeren om de belangen te behartigen van een persoon die asiel heeft gevraagd in het buitenland.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij met betrekking tot voormelde oproepingsbrief van de Herasat het volgende motiveert: *“Echter, deze oproepingsbrief dateert van 13/06/1386 (04/09/2007). Daarna heeft u nog meer dan een jaar voor de Shahed universiteit gewerkt, alvorens het land te verlaten. Deze brief toont bijgevolg aan dat u ooit bent opgeroepen door Herasat maar zegt niets over uw huidige problemen.”* Het louter opnieuw verwijzen naar de reeds eerder bijgebrachte oproepingsbrief, zonder enige argumentering *in concreto*, doet geen afbreuk aan voormelde motivering, met name dat verzoekende partij na deze brief nog meer dan een jaar aan de universiteit tewerkgesteld bleef en deze brief niets zegt over de voorgehouden problemen in het najaar van 2008 die verzoekende partij zouden hebben gedwongen het land te verlaten. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Aangaande het argument van verzoekende partij dat het onmogelijk is om zich vanuit België tot een Iraanse advocaat te wenden en dat een Iraans advocaat zal weigeren om de belangen te behartigen van een persoon die asiel heeft gevraagd in het buitenland oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Daarenboven wijst de Raad erop dat het raadplegen van een Iraanse advocaat niet noodzakelijk vanuit België dient te gebeuren, doch ook zijn familie, die nog steeds in Iran verblijft, desbetreffend een advocaat kan consulteren.

2.2.5.1. Betreffende de sterk uiteenlopende verklaringen aangaande de verdere problemen na de vlucht uit het land van herkomst betoogt verzoekende partij dat het contact met haar familie vanuit België beperkt is gelet op het veiligheidsrisico, dat de uitleg van haar broer met wie zij maandelijks contact heeft erg beknopt is, dat de exacte data van de oproepingen en dergelijke haar niet werden medegedeeld en dat door het grote tijdsverloop tussen de verschillende verhoren haar antwoorden minder precies zijn.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat het ongeloofwaardig bevinden van de desbetreffende verklaringen van verzoekende partij niet is ingegeven door het niet precies kunnen weergeven van data, doch wel door de vaststelling dat verzoekende partij zelfs niet bij benadering op een min of meer eenduidige wijze de arrestaties van haar broer kan situeren. Zo heeft verzoekende partij het bij haar gehoor van 18 januari 2010 over constante oproepingen en ondervragingen van haar broers en schoonvader waarbij zij de laatste arrestatie van haar broer M. nog in januari 2010 situeert, maakt ze bij haar gehoor van 16 februari 2011 in hoofde van haar broer gewag van twee opeenvolgende oproepingen (*"het was 2 keer na elkaar"* – administratief dossier, stuk 9, p. 6), met name één in januari 2010 en één ervoor of erna, om het finaal bij het gehoor van 9 februari 2012 te hebben over drie convocaties van haar broer, de eerste een maand of twee na de vlucht van verzoekende partij uit Iran – de asielaanvraag dateert van maart 2009 – de tweede in januari of voor januari 2011 en de laatste aan het einde van de zomer/begin van de herfst 2011. Hieruit blijkt dat verzoekende partij zelfs niet bij benadering een min of meer correcte duiding kan geven van het drietal convocaties waarvan haar broer het slachtoffer werd en dat door verwerende partij hoegenaamd niet wordt vereist hierop precieze data te kunnen kleven. Daarenboven kan door de Raad niet worden ingezien hoe het argument van het *"veiligheidsrisico"* en de *"beknopte uitleg"* aan het niet eensluidend zijn van voormelde verklaringen enige afbreuk kan doen, verzoekende partij verduidelijkt dit evenmin in haar verzoekschrift. Ook kan niet worden ingezien hoe voormeld betoog van verzoekende partij enige weerlegging kan bevatten aan de vastgestelde tegenstrijdigheid nu eens affirmatief te beweren dat de convocatie van M. mondeling was om vervolgens te beweren dit niet te weten omdat verzoekende partij hiernaar niet had geïnformeerd. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij nog stelt niet te weten waar haar broer naartoe werd gebracht daar dit in Iran steeds discreet gebeurt en dit niet wordt medegedeeld en voorhoudt zelf op een lijst met gezochte personen in Iran te staan waardoor zij bij terugkeer onmiddellijk zal worden opgepakt, oordeelt de Raad dat ook deze argumenten blote beweringen betreffen die verzoekende partij niet met enige objectieve informatie onderbouwt.

2.2.6. Waar verzoekende partij aangaande de motivering van verwerende partij dat de autoriteiten de studenten die een desbetreffend pamflet schreven vrijelijk lieten begaan, opmerkt dat dit niet geval was nu de Iraanse autoriteiten wel degelijk op zoek waren naar de student die het bewuste pamflet schreef, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet stelt dat de studenten desbetreffend niet in de gaten werden gehouden, doch benadrukt verwerende partij dat ondanks het uitermate politiek oppositioneel gedrag van de studenten zij er toch in hoge mate in slaagden hun recht van inspraak te proberen te realiseren en dit in schril contrast tot verzoekende partij die louter in de uitoefening van haar job en zonder enig politiek engagement bij een contact met studenten over de verdeling van de kamers aan de universiteit ogenblikkelijk door de Herasat werd gearresteerd. Het bijkomende argument van verzoekende partij dat zij zelf niet wist dat de op deze vergadering aanwezige studenten politiek actief waren doet dan ook niet ter zake en is bovendien niet correct. Immers verklaarde verzoekende partij bij haar horen op het Commissariaat-generaal van 16 februari 2011 en 18 januari 2010 respectievelijk het volgende: *"Het was een heel zwaar jaar hé, in 1387 voor de studenten. Ik had zelf het pamflet niet gezien maar dat jaar, voor iets kleins gingen ze demonstreren. Met hen had ik administratieve contacten"* (administratief dossier, stuk 9, p. 11) en *"De studenten waren hoofden van de studentengroepen die opposanten waren. Ze hadden vroeger propaganda uitgegeven."* (administratief dossier, stuk 13, p. 8). Verzoekende partij geeft derhalve zelf aan zich bewust te zijn geweest van het feit dat de studenten op deze bewuste vergadering wel degelijk zwaar politiek actief waren, doch dat zij slechts administratieve contacten met hen onderhield. De Raad herhaalt evenwel nogmaals dat het al dan niet in kennis zijn van dit gegeven om voormelde reden ter zake niet dienend is en derhalve geen afbreuk doet aan desbetreffende motivering.

2.2.7. Waar verzoekende partij ten slotte nog opmerkt dat haar vriend I. die haar met zijn motor kwam afhalen niets wist over de bewaking en zodoende zonder het zelf te weten heeft geholpen bij haar ontsnapping oordeelt de Raad dat dit betoog geen afbreuk doet aan navolgende motivering: *"De persoon die u diende te bewaken stond u immers toe zonder begeleiding uw bureau en bijgevolg ook het gebouw te verlaten. Uw bewering dat u hem al lang kende en jullie goede vrienden waren is niet*

afdoende, gelet op de ernstige professionele tekortkoming en de daaraan verbonden sancties voor laatstgenoemde.” De voorgehouden ontsnapping van verzoekende partij is dan ook terecht niet aannemelijk te noemen.

2.2.8. De vastgestelde ontstentenis van bewijs, het gebrek aan informatie en de eraan gekoppelde desinteresse, het niet eensluidend zijn van de afgelegde verklaringen aangaande het verder verloop van de problemen na het vertrek uit het land van herkomst, het niet precies op de hoogte zijn van de concrete probleemstelling bij de samengeroepen studentenvergadering, het onaannemelijk contrast tussen studenten die ernstige opposanten van het regime waren en die toch hun zeg kunnen doen over de indeling van de studentenkamers en het onmiddellijk zwaar gevisieerd worden van de persoon die uit zijn functie desbetreffend een vergadering belegt hoewel deze politiek totaal niet actief was en de uiterst merkwaardige wijze van ontsnapping, doen terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas, wat verhindert verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 6 oktober 2009, 18 januari 2010, 16 februari 2011 en 9 februari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT